

”Lad pilgrimsbevægelsen præges af nåde”

Pilgrimme med sne på hatten

Det ser vist mere spændende ud end ”Seminarium om pilgrimsteologi”. Men det er, hvad det handler om: Nogle indholdsrige dage i Vadstena i begyndelsen af februar 2013 sammen med en stor flok svenske pilgrimme og et godt hold fra Danmark.

Teologi og snevejr

Seminaret er en af de gode traditioner, som Pilgrimscentrum Vadstena har oparbejdet: Tre dage med et t(r)ætpakket program med foredrag, workshops, tidebønner, samtaler, gudstjenester og fælles måltider. Det hele garneret af bidende kold vind fra Vättern og et smukt snefald, der hver morgen lod os vågne til en hvidpudret verden.

Klosterkirke og kloster

Praktisk økumeni

Det eneste, der manglede, var en ordentlig vandring. Vi måtte nøjes med korte ture ad snelagte gader imellem tre af byens kirkehuse. Det var til gengæld en lektion i praktisk økumeni. Pilgrimscentrum (Svenska Kyrkans) var ”dagligstuen”, hvor der altid var varm kaffe og nybagt pilgrimsbrød. Tidligt om morgenen gik man til pilgrimsmesse i den store Klosterkyrkan (oprindeligt bygget til Birgittas kloster, nu sognekirke), så til formiddagens foredrag i Vätternkyrkan (Missionskyrkan) og endelig til eftermiddags- og aftenprogram i Sta. Birgittas kyrka og kloster, hvor vi også deltog i søstrenes completorium. De lokale havde helt tydeligt et hjerteligt fællesskab og var godt hjemme i hinandens huse. Det var en god erfaring at tage med hjem til Danmark.

Martin, Martin & Martin samt Anders, Caroline og Karin

Programmet bød på 12 store indlæg og 15 workshops, så der er vel ikke noget at sige til, at en gammel pilgrim måtte tage en pause af og til. Han fortrød det gerne bag efter.

Alle bidragydere havde noget på hjerte med udgangspunkt i temaet: ”---mer än att gå”. Der gemmer sig dybe erfaringer i det at gå med Gud og sin næste. Det er ikke rigtig muligt at fremhæve nogen frem for andre, men vi kunne ikke undgå at more os over, at af 12 foredragsholdere var de 6 biskopper (eller noget, der ligner) og 3 af dem hedder Martin og er, eller har været, biskopper i Lindköping stift.

Martin Modéus (nuværende biskop) talte om ”Ansigtet på vejen”. Det, der satte sig bedst fast i denne pilgrim, var en enkel bøn inspireret af et skilt i en overnatningshytte på højfjeldet: ”Husk, det er ingen skam at vende om” – hvis stien bliver for farlig. Og bønner: ”Tak, gode Gud, at det aldrig er for sent at give op” – omvendelsen er altid en mulighed.

Et godt hold fra Danmark

Martin Lind (nyligt afgået biskop, som har haft tusindvis af konfirmander og nye præster med på pilgrimsvandring) talte om ”Måltider på vejen”, om brødsbrydelsen, om solidariteten (Olov Hartmans nadverbøn: ”et brød – en menneskehed”), om det sande nærvær, der sprænger sociale og alle andre grænser og ender i lovsang og tak til Gud. Han endte med et Luther-citat: ”Taknemlighed er Guds bedste medicin”.

Martin Lönnebo (afgået biskop, bl.a. kendt som ophav til Kristuskransen og bogen ”Væven”) sluttede hele seminaret af, så ham venter vi lidt med.

Anders Arborelius, (Stockholms katolske biskop) indledte mødet under overskriften ”Andas den helige Anda”. Fra sin egen tradition hentede han opfordringen til at ”se på andre som Guds tempel”. Vor tids menneske gøres til producent / konsument / patient. Men i virkeligheden er det fra dåben et helligt tempel for Ånden.

Caroline Krook (tidligere biskop i Stockholm) havde som emne: ”Möteplatser”. Det var et af de foredrag, som denne pilgrim gik glip af. Men biskop Caroline har skrevet en bog med samme titel, så det kan vel indhentes.

Moder Karin er ikke biskop, men abbedisse i Sta. Birgittas Kloster i Vadstena, og jeg har læst, at i visse henseender regnes en abbedisse for at rangere på linje med en biskop. Hun var i hvert fald værd at lytte til. ”En resa till ditt inre” var overskriften og anslaget livsnært. Hun mindede mig om, at jeg har brug for sabbatsrytmen. Der skal være tid til stilhed og hvile. ”Byg dig et indre rum, hvor du kan være stille og leve med din længsel og få rede på dine prioriteringer.”

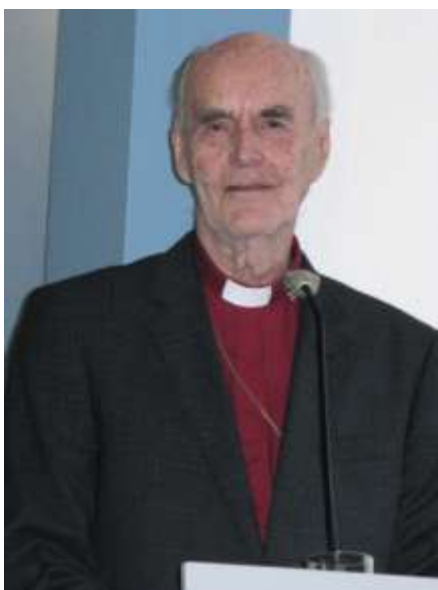
Moder Karin ser meget op til pilgrimspræst Lars

Søster Katarina fra Heliga Hjärtas Kloster stillede spørgsmålet: ”Hvad gør vi med vanterne?” Når en from gammel munk skulle bede, plejede han at hænge sine vanter på en solstråle. Og de hang der stadig, når han var færdig. Søster Katarinas ærinde var sammenhængen mellem bøn og arbejde. ”Rytmen at tage imod og at give gør os til hele mennesker.”

”Akustisk økumeni”

I løbet af dagene oplevede vi ”praktisk økumeni” og ”åndelig økumeni”. Moder Karin og Søster Katarina fik mig til at tænke, at jeg godt vil lære noget af dem, som måske kan kaldes ”akustisk økumeni”. I hvert fald noget med lyd – også. Af alle de vidende, engagerede og sikkert fromme mennesker, jeg mødte i Vadstena, var det de sortklædte nonner, der oftest brød ud i høj og hjertelig latter, og de så faktisk så glade ud. Man gik og følte sig velkommen.

”Gå, men gå ikke forbi” sagde **Sanna Lindström**. Vi kender alle Jesu fortælling om ”Den barmhjertige samaritaner”. Det gjorde den treårige ikke, da han i kirken så nogle børn opføre fortællingen. Da ”præsten” og ”levitten” var gået forbi den ”lidende”, blev det for meget. Inden hans mor kunne nå at stoppe ham, løb han op ad kirkegulvet, plantede sin sut i munden på den overfaldne og lagde sig ned og trøstede ham. Det var hans storebroder. ”Gå, men gå ikke forbi. Det er din bror, som ligger der!”

Fredag formiddag, mens søster Katarina fortalte om den fromme munk med vanterne, blev der lidt uro bagerst i Vätternkyrkan. Det var biskop **Martin Lönnebo**, der ankom, og de tilstedeværende biskopper listede afsides for at hilse på. Lidt senere stod den gamle mand med de milde øjne på Missionskyrkans prædikestol og skulle slutte tre dages intenst samvær med at tale om ”**Guld och azur**”.

”Det er jo et fuldstændigt ubegribeligt emne”, begyndte han. ”Næst efter guldet er azur den smukkeste farve på en ikon. Det, vi søger, er det smukkeste, som tænkes kan.”

Biskop Martin Lönnebo

Til sidst to af biskop Martin Lönnebos markante formuleringer. De lyder næsten som et testamente:

”Verden kommer ikke tilbage til Gud gennem polemik, men gennem kærlighedens handling.”

”Lad pilgrimsbevægelsen præges af nåde, ikke af mærkværdigheder eller præstationer, men af nåden i Jesu fodspor.”

Det blev du måske ikke så meget klogere af, men Pilgrimscentrum Vadstena (www.pilgrimscentrum.com) udgiver alle foredragene i en bog, ligesom man gjorde de foregående år. Den kan du temmelig sikkert blive klogere af.

Peter Garup

Den hl. Birgittas bøn over Birgittakirkens dør

Pilgrimscentrum Vadstena

Sanna Lindström fortæller om drengen, der ”reddede” sin bror.

Biskop Anders Arborelius

Så koldt og så smukt